

Omagiu. Profesorului Liviu Librescu.

Deși la momentul în care scriu aceste rânduri ecurile protestatarilor din Piața Universității nu s-au stins încă, deși mă doare inima că mi s-au împlinit cele mai negre previziuni și că, iată, am ajuns să stabilim încă un record internațional și sîntem una dintre puținele țări din Europa care și-a suspendat președintele și care, în plus, a și făcut-o pe motive inventate, deși politicienii noștri au dovedit încă o dată că nu sînt interesați decît de propriile scaune și au îndrăznit să încerce să îl elimine din viața politică pe singurul politician ales direct de popor, nu pe liste de partid, săptămîna asta simt că am datoria morală de a scrie despre un alt subiect.

Zguduit emoțional de tragedia studenților și profesorilor de la Virginia Tech, aș vrea să scriu cîteva rânduri despre eroismul profesorului român Liviu Librescu, care a ales să se jertfească pe sine pentru a salva viețile studenților săi.

Se spune în Statele Unite că am trăit cu toții unul dintre acele momente istorice pe care ni le vom aminti pentru tot restul vieții și vom repeta *ad infinitum* unde eram atunci cînd am auzit că s-au întîmplat. Îmi amintesc și acum și ochii mi se umplu de lacrimi unde eram cînd am auzit vocea lui Ion Caramitru la radio: „Frați români...”, în decembrie 1989. Îmi amintesc cum mi s-a oprit inima în fața televizorului cînd i-am văzut pe manifestații din Piața Universității ciomăgiți cu dușmănie de minerii veniți din Valea Jiului la chemarea celui care astăzi se imaginează un fel de salvator al patriei muma și care are nesimțirea de a cere suspendarea unui președinte care ne-a adus în rîndul lumii ca popor. Îmi amintesc unde eram în 11 septembrie 2001 și cum m-am amuzat inocent la

imaginea absolut bizară a unui lacăt enorm pe ușile Bibliotecii Hillman a Universității din Pittsburgh, pentru că nu aveam nici idee ce se întâmplase în New York. Îmi amintesc înfrigurarea cu care am sperat pînă în ultimul moment că trupele americane nu vor ataca Irakul acum patru ani. Dar, deși au avut loc numai acum cîteva zile, nu îmi amintesc unde eram și ce făceam cînd am aflat despre dezastrul din campusul de la Virginia Tech. Știrile au venit încet-încet, parcă cu teamă, iar realizarea că o tragedie de enorme proporții a avut loc sub ochii noștri, cu colaborarea neputincioasă a forțelor de ordine din Blacksburg, VA și a poliției din campus, m-a lovit marți dimineață, cînd am auzit la CNN numele Liviu Librescu. „E român!”, mi-am șoptit înfrigurat și m-am întors cu ochii către televizor.

O fotografie ștearsă, fără zîmbet, a unui domn în vîrstă. Nu auzisem de Liviu Librescu înainte de ziua de marți, 17 aprilie. Nu știam cine este și mi-am imaginat că e unul dintre universitarii români care și-au găsit adăpost academic în Statele Unite. Am aflat mai tîrziu că a fost unul dintre cei mai renumiți specialiști în petrochimie, că a trecut prin ororile Holocaustului în vremea copilăriei, că a fost un om iubit de ai lui, dar și de studenți, care și-a iubit din toată inima profesia de dascăl. Pe 16 aprilie, cu puțin înainte de ora 10 dimineața a sărit cu curaj în fața ușii prin care un criminal cu mintea încețoșată de ură încerca să intre pentru a-i împușca studenții. Și-a pus trupul bătrîn în calea pericolului fără să stea pe gînduri. Toți tinerii din clasă au reușit să scape pe fereastră, iar profesorul Librescu trebuie să fi fost, în cele din urmă, doborît de forța animalului care încerca să îi intre în sala de curs. Mi-l imaginez demn și tragic privindu-l în ochi pe cel care i-a luat viața. O demnitate pe care numai cineva care cară povara unui duble identități tragice – evreiască și românească – o poate avea. Un enorm exemplu de curaj și

rectitudine morală: profesorul, cercetătorul, exilatul, eroul Liviu Librescu! Mă plec pînă
la pămînt în fața umbrei dumneavoastră, dle profesor! Să vă fie țărîna ușoară! © 2007

George Șipoș